

קניות גדולות וסידורים עשו בעיר הסמוכה, באר שבע. כשלא
היתה הסעה, המבוגרים הלכו לשם ברגל, ובחזרה העמיסו את הק-
ניות בסלים שנשארו על הראש. כשאשה כרעה ללדת הגיעה גגלה
רתומה לסוס שלקחה אותה לבית החולים בבאר שבע. גברי המור-
שב עבדו בייעור, וגם כזה היתה אמו פורצת דרך. לדבריו, היא היתה
האשה היחידה כמושב שיצאה לעבוד במשתלה של הקרן הקיימת.
בגיל 12 יצא אליה לפנימייה באשל הנשיא, שם קיבל הכשר
רה חקלאית והתמחה בצאן ובמטעים. אחרי שירות צבאי מקוצר
התמנה לרכו המטעים בשדה בוקר, שם גר בצריף מאחורי זה של
דוד בן-גוריון. "כשהלכתי לחדר האוכל, היינו נפגשים על השביל
ופוסעים כבת דרך יחד. כך התיידדנו", הוא סיפר. "בן-גוריון
גילה התעניינות בי ובבני המשפחה והיה שואל אותי על העדה
שלנו ודורש כשלוש המושב. הלוא התיישבנו בנגב והפרחנו את
השממה, ובן-גוריון התרגש מהעובדה שדווקא אנחנו, בני העדה
הקוצנינית, מגשימים את חזונו הלכה למעשה". בן-גוריון התע-
ניין באמת בחיים כמושב נבטים. אליה סיפר לו על ענף הלול
המתפתח ואחר כך, הוא נזכר, "כשהיה מבחין כי הולך על השביל,
היה מקדים ושואל אם ההטלה עלתה יפה ומתעניין לדעת מדוע
עברנו לפטמים". בן-גוריון אף נתן ביטוי פומבי להערכה שרחש
לו. "החבר משדה בוקר היודע על מטעים יותר טוב מכולם, הוא
בחור מנבטים", אמר באחד מנאומיו.

לאחר ארבע שנים יצחק אליה נפרד מבן-גוריון, וחזר לנ-
בטים, שם מונה למוכיר ולגובר. "הייתי כולבויניק", סיפר על
משימותיו בגיוס כספים, עזרה סוציאלית, רישום ילדים לבתי
ספר, השגת תרופות לחולים וגם השכנת שלום בית. ב-1966
הוא נישא לשרה, קרובת משפחתו. בן-גוריון היה אורח כבוד
בחתונה וגם חתם על הכתובה. בהמשך טיפח קריירה חקלאית
בגידול פרחים ומטעים, ולצדה קריירה ציבורית, בין היתר כרכו
מוניציפלי במועצה האזורית בני שמעון. את חלום חייו הגשים
כשנחנך ב-1994 המוזיאון שהגה והקים למורשת יהדות קוצנין.
במוזיאון, שקם בנבטים, מוצגים תשמישי קדושה, פריטי לבוש,
כלי בישול, תכשיטים יהודיים ותמונות ישנות. במשך שנים
היה מסתובב ברחבי הארץ, בין קהילות יוצאי קוצנין, ואוסף את
הפריטים האלה.